

6. ОСВІТЯНСЬКІ ПРОБЛЕМИ ВИЩОЇ ШКОЛИ

УДК 215:231.75:128

*Проф. В.П. Шлапак, д-р с.-г. наук – Національний
дендрологічний парк "Софіївка" – НДІ НАН України*

МАКРОЕВОЛЮЦІЯ ЯК ОСНОВА ПЕРВІСНОГО ЗАРОДЖЕННЯ ЖИТТЯ І ЖИВОГО НА ЯДЕРНИХ РІВНЯХ ЗЕМЛІ

Досліджено вчення про походження всього живого на Землі з погляду макроеволюції, де окремі її фрагменти висвітлювали пророки Мойсей, Піфагор, Аристотель, Галілео Галілей і В.І. Вернадський, але вони не знайшли широкої підтримки через відсутність доказів, які ствердили б, що це так. Виконані дослідження дають змогу, з погляду алегоричної науки в Біблії, автором якої є пророк Мойсей та його послідовники, повною мірою розкрити суть життя в макросвіті (Землі) і його рухи в стані антиречовини (антиклітини) як космічного прояву, а не земного. Макроеволюція – це механізм руху різноманіття генетичного волокна тваринного світу в стані антиречовини з ядра Землі в її оболонку, тобто з додатного простору ядра у від'ємний простір атмосферної оболонки та первісного зародження видового життя, біорізноманіття тваринного світу, зокрема й людини на Землі.

Вступ. Еволюційна думка, споглядаючи на життєву самотність планети Земля, намагається пояснити появу різних форм життя на ній, як і появу розумної людини, саморозвитком від нижчих форм до вищих, від менш складного до більш складного [1-11]. Це робиться за допомогою мікро- та макроеволюційних процесів [3-6], де макроеволюційне вчення оперує групами, що реально в природі не існують (рід, родина, ряд, клас, тип) [12]. Тому й досліджувати, експериментувати на рівні роду, родини, ряду, класу, типу неможливо.

Виділення не вирішених раніше частин розглядуваної проблеми. Існує дві основні і взаємовиключні світоглядні позиції на походження людини, як і всього живого на Землі: еволюційна та креаціоністська. Еволюційний світогляд стверджує, що життя на Землі з'явилося і розвивалося саме по собі від нижчих форм організації до вищих [1, 4]. Креаціоністський світогляд стверджує, що все створене Богом [13-15]. Проте обидві позиції так і не дають відповіді на запитання, поставлені ще В.І. Вернадським [16, 17]: "Чи життя та живе мало початок на Землі, чи зародилося на ній, чи у готовому вигляді проникло в неї ззовні, з інших небесних світил?". На це питання відповіді немає, а отже, і розв'язку. Доречно також вказати на те, що існує і третя точка зору еволюції (історії) розвитку органічного світу Землі, носіями якої є пророк Мойсей [13], Піфагор [14], Аристотель [14], Галілео Галілей [14], а також наш співвітчизник, геніальний вчений, академік В.І. Вернадський [16], які акцентують, що життя і все живе є загальним проявом космосу, а не земним. Проте їх докази не дійшли до нас, а тому їхнє вчення не знайшло підтримки, оскільки в їхніх працях не наведено беззаперечних доказів, які б ствердили, що це так. Це вчення, з погляду алегоричної науки з Біблії, ми висвітлювали в працях [12, 18-28], оскільки воно за кілька тисячоліть трансформоване і втрачене, а в

минулих століттях не знайшло підтримки і не висвітлено в академічній науці [5, 6, 29-31], але воно має досить глибоке підґрунтя і сенс.

Тому питання еволюції (історії) розвитку органічного світу не можна розглядати як земне, завершене, а лише як незалежну, але взаємопов'язану: гіга-, мега-, макро- і мікроеволюцію, тобто на галактичному рівні, в Сонячній системі і на Землі, де вона проявляється у подвійному значенні, адже життя є єдиним механізмом видозміни і вдосконалення галактичної матерії, яка рухається і видозмінюється через Сонячну систему, постійно синтезуючи дедалі нові, нові і нові життя. Сутність гігаеволюції і мегаеволюції ми висвітлили в працях [27, 28]. Макроеволюція, з погляду академічної науки є досить проблематичною як за науковими фактами, так і за логікою [4, 12]. Отже, на наш погляд, її необхідно висвітлити, але з погляду алегоричної науки, яку зашифрував пророк Мойсей в Біблії [13] та його послідовники [14, 32-35]. Це дає змогу вкласти в розуміння макроеволюції не вчення, яке оперує групами, які реально в природі не існують (рід, родина, ряд, клас, тип) і яке стало предметом майже столітньої дискусії, а процеси руху антиречовини на ядерних рівнях Землі, її матеріалізація в речовину та самочинне зародження поза живим – первісне зародження біологічних організмів. Це є сутністю макроеволюції.

Доречно також акцентувати, що мікроеволюція нічого спільного з макроеволюцією немає. Це різні процеси в природі. Мікроеволюція – це біогенез, який є єдиною формою зародження живого на Землі, де діє принцип – все живе з живого, але яке має початок і кінець як на популяційному, так і видовому рівнях. У цьому, як відзначає Джилл Бейли [32], простежуються стрімкі сплески появи біорізноманіття видового життя, які періодично змінювалися загадковими масовими вимираннями, коли за порівняно короткий час з нашої планети зникало багато видів живих істот і рослин. Досліджуючи життя неандертальців і кроманьйонців, Ян Ліндبلاد [11] акцентує, що складне поєднання їхніх хромосом стало б на заваді потомства. Гібрид не отримав би продовження. Отже, міжвидова еволюція безперспективна, а тому не може утворити нововидоутворення. Видова еволюція може призвести лише до фізіономічної різноманітності свого виду залежно від зональності проживання.

Таким чином, макроеволюція повинна розглядатися не як видова рангова надбудова живих організмів, які проживають на Землі, а як процес виникнення живого з мертвого. Виникнення живого організму з таких мертвих тіл природи, як каміння, скелі, вода, гази, земля, які ніколи живими не були. Це абіогенез, зародження поза живим або археогенез – первісне зародження. Отже, макроеволюція – це первісне зародження органічного життя на Землі. Але чи це так, чи ні, необхідно навести докази. Розкриттю первісного зародження як явища природи присвячено це дослідження.

Обговорення результатів дослідження. Розкриваючи суть гіга- і мегаеволюції розвитку органічного світу, ми акцентували на тому, що початок будь-якому біологічному життю у природі дає матерія, яка постійно рухається між двома досить віддаленими центрами, один з яких завершив своє життя і розпадається, втрачаючи генетичне волокно своїх головних енергетичних рівнів, вивільнюючи антиречовину, а інший на цьому генетичному волокні, антиречовині зароджується та розвивається [18-21, 27]. У разі вихо-

ду з від'ємного енергетичного центру силова лінія виносить інформацію про цей центр, розбиту в десятковій системі відліку, яка потрапляє в неоднорідне середовище Сонячної системи, яка перебуває на її шляху, в ній зупиняється і за допомогою життя матеріалізує антиречовину в речовину, видозмінюючи і вдосконалюючи свою матерію. Сонячна система – це мегаеволюція розвитку органічного світу [20, 28]. Це друга позиція видозміни матерії галактичного світу в стані руху антиречовини. У цій позиції життя формується планетами Сонячної системи, де, по-перше, задіяна ядерна клітина, яка заноситься від зникаючого організму вищих світів, у нашому розумінні це простір. По-друге, генетичне волокно ядра планети. По-третє, воднева ($\bar{H}^-$) і вуглецева ($\bar{C}^+$) матерії. Саме ця тріада здатна природним шляхом сфокусувати матерію, змістити рівні холоду та жару і зародити ядро в клітині, яке здатне своїм потенціалом витягнути з ядра планети генетичне волокно тваринного світу, зокрема й людини і матеріалізувати його в речовину, тобто створити наше життя. Це механізм абіогенезу, зародження поза живим, або археогенезу – первісного зародження.

Тому, узагальнюючи викладене, є необхідність деталізувати рух антиречовини на Землі, оскільки рух антиречовини планетами Сонячної системи – ми вже висвітлили у [28], де Земля – це сьома фаза формування нашого організму, коли генетичне волокно відірвалося від твердого стану (грунт Марса) через рідкий стан (якесь життя) і перейшло в інший простір, а після смерті цього організму ніби випаровувалось [22-25]. Антиречовина (антиклітина) покинула речовину (клітину) [26], але природним шляхом [19]. Отже, від Марса до Землі спрямовуються сім комірок (осередків), ніби електричка з семи вагончиків, серед яких перший вагончик зовсім пустий і досить агресивний. Це є простір, в якому повинно зав'язатися життя нашого світу, тваринного світу, а в нашому розумінні – головна ядерна клітина нашого світу [19].

Таким чином, усі процеси, які відбуваються на нашій планеті, повністю пов'язані з енергетичними переходами і навіть більше того: всі процеси рухаються лише в одному напрямку в Сонячній системі – до Сонця (рис. 1). У зворотному напрямку – рух матерії, а це рух генетичного волокна природою заборонений. На енергетичних рівнях залишаються лише відходи синтезу, які відразу підбираються рослинним світом і виносяться за межі Сонячної системи в ідеальному стані [21, 22, 25, 26]. Але головним у цьому є те, що генетичне волокно Сонячної системи, проходить через тваринний світ, а це не означає, що життя тваринного світу, зокрема й людини, формує генетичне волокно, або якимось його розвиває. Людина в формуванні генетичного волокна природи займає пасивне місце і виконує транспортну роль з його перенесення [19, 21, 25]. Щоб відверто порівняти роль тваринного світу з механічним процесом, то досить розглянути такий приклад: якщо на механічну вісь надіти два диски і постійно їх обертати, але при цьому один диск на осі постійно змащувати мастилом, а інший ні, то:

- диск, який отримує мастило, не буде грітися, поверхня його буде гладенька і не будуть виникати різні звуки від тертя.
- диск, який не отримує мастила, буде нагріватися, поверхня його буде пошкоджена вигризами та постійно будуть виникати звуки та гуркіт.

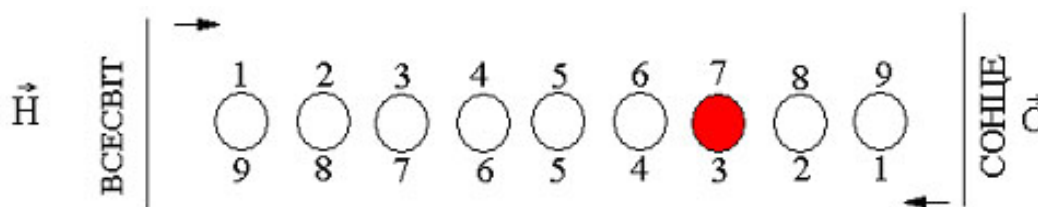

Рис. 1. Енергетичні рівні Сонячної системи та рух енергій відкритого космосу (водневої) і Сонячної (вуглецевої)

Проте обидва диски будуть обертатися, але в другого будуть виникати деякі перевантаження в обертанні. Тому, то коли Землю обертають сили Сонячної системи, то зайве тертя, яке може виникнути через відсутність мастила, змінити періоди обертання не здатне. І в цьому випадку, людина як і весь тваринний світ, грає роль мастила, яке полегшує рух генетичного волокна. Це, фактично, основна роль тваринного світу в житті Сонячної системи. Щоб це зрозуміти, необхідно розглянути будову нашої планети Земля (рис. 2).

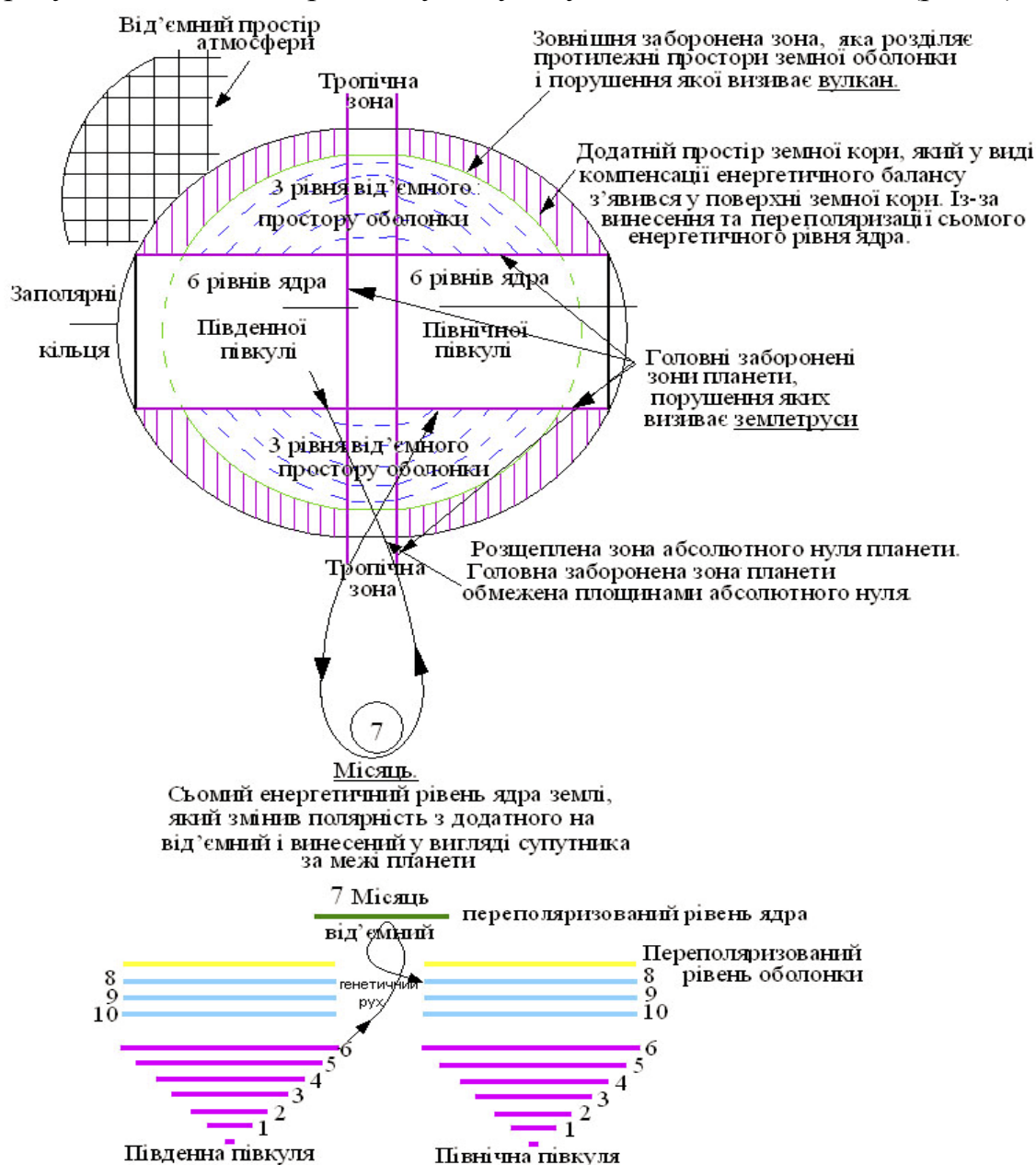

Рис. 2. Енергетична будова Землі

Відмінність полягає лише в тому, що людина спостерігає і описує біологічну клітину, яка росте й розвивається і в якій є майбутнє, а наша Земля є клітиною, яка віджила своє життя і відмерла, тому в нині піддається процесу розпаду, яке ми називаємо – життям. Але людина не цікавиться цим процесом, вважаючи цей рух у нікуди. Проте, саме Земля і підпорядкована законам руху, який ми вважаємо в нікуди – законом розпаду. Розглядаючи рис. 2 будови Землі, можна акцентувати, що додатній простір земної кори виник нещодавно завдяки винесенню сьомого рівня ядра. Тобто він з'явився після появи Місяця, як супутника Землі. А оскільки рослинний світ може розвиватися лише у додатному просторі, то до з'явлення Місяця як супутника Землі, про існування рослинного світу не може йтися, але це стосується лише поверхні Землі. Деякі науковці стверджують, що Місяць з'явився близько 14 тис. років тому [14]. На наш розсуд, Місяць – це сьомий енергетичний рівень Землі, який втратив генетичне волокно свого рівня і був винесений ядром в оболонку. А ми вже знаємо, що спустошення генетичних рівнів супроводжується збудженням (катастрофою) у Сонячній системі [19]. Тому Місяць ймовірно з'явився під час переходу Сонячної системи в другу позицію своєї будови, а це 110-130 млн років тому. Отже, до цього періоду про існування життя нашого світу на поверхні Землі не варто й розмовляти. Але життя могло виникнути в середині Землі, звичайно не в тій формі, як ми звикли його бачити. На наш погляд, Земля готується викинути ще один супутник із переполаризованої зовнішньої оболонки земної кори. Цей супутник буде подібний до Марсіанських. У нього буде видиме зовнішнє кільце тропічної зони. У цьому випадку, порушуються умови існування нашого світу і життя знову погрузиться в надра планети, бо саме там виникнуть умови для його розвитку. Саме у такому напевне стані, перебувають наші найближчі сусіди – Марс та Венера. Наша форма життя, пов'язана з односупутниковим станом планети та додатнім простором Сонячної системи, який розпочинається з планети Юпітер [14]. Стверджувати, що на Марсі немає життя, не потрібно, адже воно перебуває в іншому просторі і не в такій формі, у ми хочемо його бачити. Те ж саме відбувається і на Венері. Але варто пам'ятати, де розташована розщеплена заборонена зона планети, там і виникає якась форма життя. Коли ця зона розташовується між ядром і оболонкою в середині планети, то там і створюються умови для виникнення життя. Коли ж ця зона – в розверненому стані у випадку Землі, то умови життя виникають на поверхні планети, оскільки лише за допомогою життя природа може створити плавну зміну поляризації генетичного волокна між ядром та оболонкою клітини.

Отже, ми розкрили фізичну сутність археогенезу – первинного зародження біологічного життя у макросвіті, але виникає запитання: "Як рухається генетичне волокно тваринного світу з ядра Землі у її оболонку, тобто на поверхню земної кори, де зароджується життя?". Цей рух відбувається за законами фізики (рис. 3).

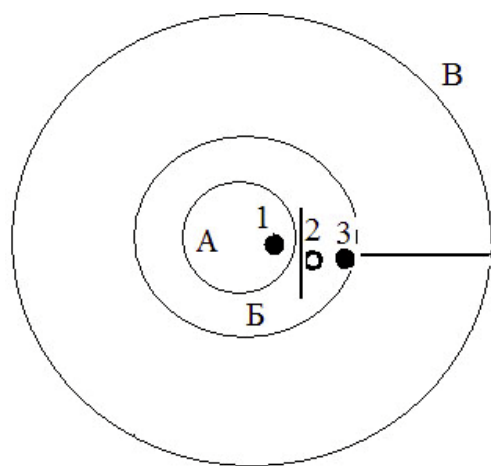

Рис. 3. Рух генетичного волокна тваринного світу з ядра Землі у її оболонку:

А – внутрішнє ядро; Б – зовнішнє ядро; В – оболонка; 1 – клітина у ядрі Землі з генетичним волокном галактичного світу (антиречовина в стані якогось рідкого життя); 2 – віджила клітина, яка винесена ядром в свою оболонку, але має простір; 3 – клітина, яка захватила і ожила на видозміненому галактичному волокні; 3–4 – дипольний зв'язок між клітинами, які мають різну полярність; 5 – земна поверхня, від'ємна оболонка Землі, де знаходиться головна ядерна клітина, що занесена з Марсу; | – заборонена зона.

Внутрішнє ядро Землі, як показано на рис. 3, наповнене клітинами генетичного волокна тваринного світу з галактичного життя. Це ніби протони, життя яких в стані антиречовини і, які, відмерши, виносяться внутрішнім ядром у свою оболонку, утворюючи простір для новоутвореного життя. Це ніби нейтрон, який здатний за допомогою електронів видозмінити матерію і зародити нове життя, але також у стані антиречовини. Тому саме ця клітина, маючи від'ємний потенціал, здатна відшукати у від'ємному просторі оболонки Землі головну ядерну клітину, що занесена з Марсу, оскільки її потенціал додатний, і встановити з нею дипольний зв'язок. Цим зв'язком, видозмінюючи та вдосконалюючи матерію, по семи енергетичних рівнях переноситься генетичне волокно в головну ядерну клітину, яка здійснить матеріалізацію його в стані антиречовини в речовину, зародивши якесь видове життя тваринного світу, тобто здійснює первісне зародження.

Проте важливу роль у транспортуванні генетичного волокна тваринного світу Землі від внутрішнього ядра до земної поверхні відіграють землетруси і вулкани. Так, одним із непередбачених явищ на планеті є землетрус, який, за нашим уявленням, виникає внаслідок зсуву ґрунтових пластів [14]. А коли щось сунеться, то деє виникають перенапруги і щось навіть лопає. Саме цей момент і пов'язується із землетрусом. Хоча нам акцентують, стверджуючи, що відбувається зіткнення ґрунтових пластів. Щоб зрозуміти, що насправді відбувається, потрібно намалювати клітину будови Землі як елемент макросвіту (рис. 4).

Із рис. 4 стає зрозуміло, що між головними рівнями ядра розташовані заборонені зони, які постійно забруднюють елементи відходів синтезу. І вони мусять якимось звільнитися від бруду, але диски цих заборонених зон енергетичних рівнів ядра розташовані ніби у циліндрі абсолютного нуля планети, і винести бруд за межі циліндра поступальним рухом не можна. Як наслідок, бруд (відходи) починає збиватися у певних точках чи поясах планети. У разі досягнення критичної кількості бруду на певному рівні, зона абсолютного нуля планети розпочинає деформуватися, видуватись. З'являється ніби пухлина, яка потім лопає, викидаючи весь свій вміст бруду в земну кору планети, який трьома енергетичними рівнями земної кори розпочинає поступово витіснятися на поверхню планети. Так, на Землі з'являються та рухаються корисні копалини. Кожний енергетичний перехід дає свій вид корисних копалин.

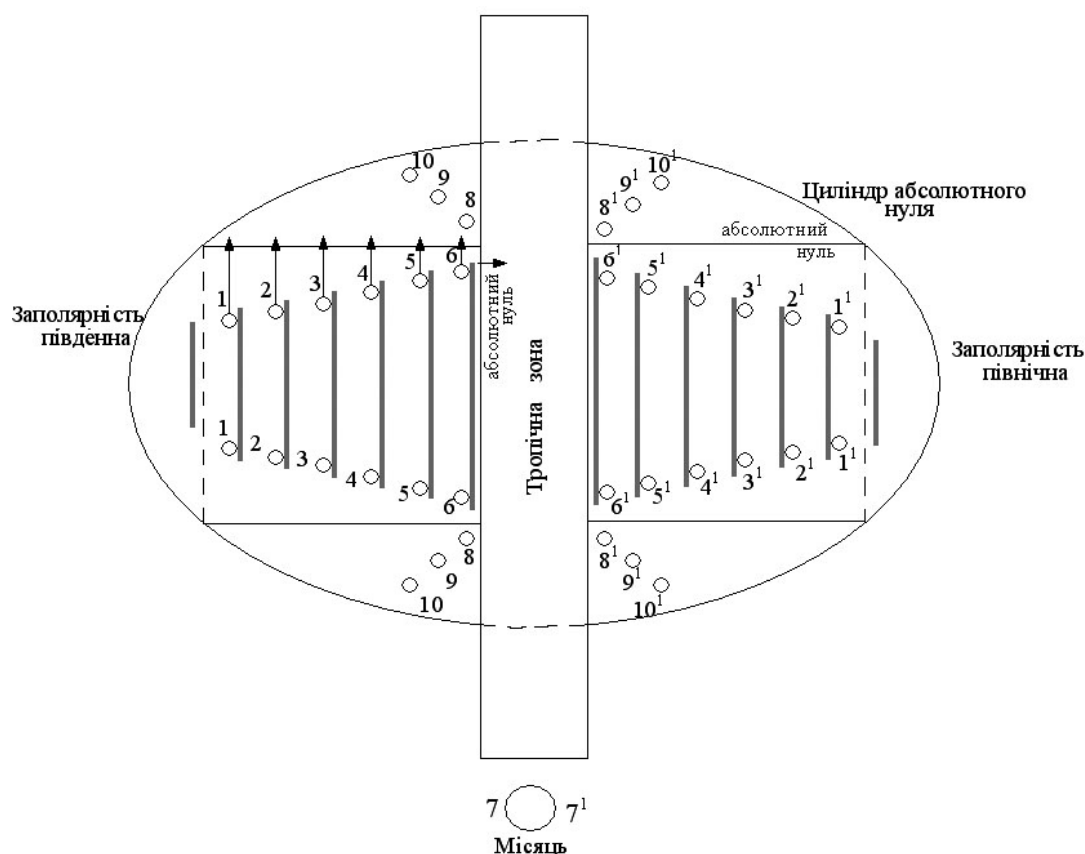

Рис. 4. Енергетична клітина будови Землі

З рис. 4 можна зробити ще й такий висновок, що всі землетруси планети по-перше, відбуваються за семибальною системою. По-друге, оскільки між головними енергетичними рівнями ядра планети розташовані 10 підрівнів, то щоб виник приміром один землетрус потужністю у два бали, потрібно щоб на Землі відбулися десять землетрусів силою в один бал і так далі. Отже, щоб виник один шестибальний землетрус, необхідно щоб його попередньо випередили десять п'ятибальних. Коли б ми чітко знали кількість енергетичних рівнів ядра, які створюють землетруси, то могли б впевнено сказати ту кількість та різновидність ядерних виносів, яка поступає до нас у вигляді корисних копалин. Розглядаючи життя тваринного світу в ядерній зоні планети, ми стикнулись з числом енергетичних рівнів, які містяться в ядрі планети і їхня кількість 333 [13]. Але чи ці енергетичні рівні можуть виносити для нас корисні копалини, сказати досить важко. І чи всі корисні копалини випущені для нас ядром планети, доходять на земну поверхню, сказати важко. Можливо якась частина корисних копалин зникає на енергетичних рівнях земної кори, а якась частина розпадається, втрачаючи свій початковий генетичний стан, оскільки це робить сажа.

Доречно також акцентувати на тому, що людина на Землі живе на 666 підрівні із розщеплених 1000 [20]. Тому можна стверджувати, що ще 333 підрівнів розташовані на головних ядерних рівнях планети, а 334 підрівні перебувають в її оболонці. У Біблії, Одкровення, главі 13, вірші 18 пояснено: "Тут мудрість, Хто має розум, той порахує число звіра, так, як це число людське: число його шістьсот шістьдесят шість") [35]. Також важливою інформацією є те, що ядро Землі робить 300 енергетичних обертів навколо своєї осі

і один оберт навколо Сонця, тобто 301 оберт. Цей один оберт на рух матерії не впливає, але якщо врахувати, що земна кора обертається проти годинникової стрілки, а ядро обертається за годинниковою стрілкою, то швидкість обертання ядра Землі щодо земної кори в річному циклі становитиме: $301+365=666$ обертів за рік. Це швидкість з якою відбувається матеріалізація генетичного волокна людини на шляху від ядра Землі до земної кори. Людина розпочала своє життя матеріалізуючи та відтворивши своє генетичне волокно в ядрі планети, переполяризуючи її шляхом переходу через сім енергетичних рівнів ядра планети впродовж 12-13 років ($666 \times 7 = 4662$ днів; $4662:365 = 12,8$ роки), і в готовому виді людського життя проникла на поверхню Землі. Це зародження живого з неживого – первісне зародження.

Також кардинальне значення у транспортуванні генетичного волокна з ядра Землі належить вулканічним викидам. Головний процес розпаду клітини Землі полягає у виділенні з ядра клітини генетичного волокна, яке придатне для синтезу нового життя. А в природі все генетичне волокно, яке віджило свій вік, придатне для синтезу нового життя. Матерія не зникає і не виникає, вона видозмінюється [14], а в перехідних вузлових точках утворює короткочасне життя, яке не може бути продовжене (без додаткових заходів) від терміну зупинки волокна у певній вузловій точці Сонячної системи [27]. Розглядаючи життя, ми вже знаємо, що воно під час зародження відразу розпочинає індукувати клітини для подальшого свого руху [28]. Це клітини головного мозку, які не пов'язані з попереднім станом генетичного волокна. Тому вони не діляться, а індукуються як завершальний знак виникнення на всіх енергетичних рівнях тіла певної групи клітин і в цій мозковій клітині, концентрується потенціал цілої групи волокнистих клітин. Коли життя відмирає, то, розпадаючись, клітини мозку виносять потенціал цілої волокнистої групи генетичних клітин і це генетичне волокно розпочинає плавний рух у точку, де зупинився їхній потенціал. А він завжди переходить на вищий рівень і потрапляє в оболонку клітини зав'язі. Так зароджується нове життя, а генетичне волокно плавно рухається, створюючи умови росту нового життя. На цьому базується закон розвитку нашого суспільства. Генетичне волокно нашого життя поступає зі шостого енергетичного рівня ядра Землі [21]. Саме на цьому енергетичному рівні й завершується формування тваринного світу. Тому, на наш погляд, ядро викидає генетичне волокно в заборонену зону планети. Це відбувається або землетрусом, або плавним переходом. Щоб відбувся плавний перехід, необхідно щоб в середині нашої планети існувала якась форма життя. Можливо, вона там і існує. Коли вона відсутня, то плавного переходу з одного простору в інший бути не може [25]. Волокно не міняє полярності, а отже, мусить бути землетрусний прорив, завдячуючи якому генетичне волокно потрапляє у від'ємну оболонку нашого простору. Потрібно звернути увагу, коли ж життя там існує, то у від'ємний простір земної оболонки потрапляє мертва істота. Тобто в зону смерті переходить мертва клітина і це природний процес. А за допомогою мозкового потенціалу розпочинається подальший рух генетичного волокна. У цьому випадку, генетичне во-

локну ніби розсочується подружніми життями нашого світу. Але утримувати такий природний баланс між двома різними і протилежними світами досить важко. Тому в природі розпочинає нагромаджуватись незахоплений генетичний потенціал. Протилежного випадку звичайно бути не може. Фактично, у від'ємній оболонці земної кори, розпочинає нагромаджуватись не розтягнута біологічна маса генетичного волокна. А оскільки це мертві клітини життя нашого світу, то від'ємний простір земної кори їх зачепити не здатний, тому вони розпочинають давити на зовнішню оболонку забороненої зони земної кори, а в разі досягнення критичних умов, ця оболонка проривається і на поверхні Землі з'являється вулкан. Він виносить у від'ємний простір атмосферної оболонки не розтягнене генетичне волокно тваринного світу, яке, обійшовши наш тваринний світ і не створивши відповідного життя, розпочинає покидати зону нашої планети. При цьому не варто забувати, що зовнішня поверхня земної кори має додатний простір, а це простір синтезу життя [19, 20]. Тому клітини, які не викинули генетичне волокно у від'ємний простір і залишилися непошкодженими у додатному середовищі Землі, розпочинають синтезувати життя тварини у вулканічній клітині Землі. Саме тому біля діючих вулканів і знаходять іноді нові види тваринного світу, а в океані нові види водного світу. За такою схемою первісно зародилася і людина у дванадцяти та тринадцятирічному віці [13]. Отже, чим більше розвинений та багаточисельний тваринний світ планети, тим менше діючих вулканів на Землі, оскільки тваринний світ розтягує генетичне волокно ядра планети і плавно перетягує його у від'ємну атмосферну зону Землі. У разі зникнення тваринного світу, генетичне волокно розпочне рух вулканічним способом. І вся поверхня буде покрита вулканічними виверженнями. Тому ми і порівняли роль тваринного світу з мастилом, яке згладжує тертя і плавно переносить матерію галактичного світу з нижчого на вищий енергетичний рівень.

Таким чином, із вулканічних вивержень можна судити про розвиток життя тваринного світу на поверхні Землі, а коли вулканічні виверження зникають, це означає, що тваринний світ розтягує все генетичне волокно планети, яке здатне сформувати її ядро. А це вказує на те, що на планеті не може виникнути умова перенаселеності. Сама природа не може допустити виникнення такої кризи. Тому з вулканічних вивержень ми можемо спостерігати за підходом до критичної межі густоти (кількості) населення. Саме з вулканічними виверженнями і розпочали прискорено з'являтися люди на нашій планеті, залежно від того, яка частина земної кори порушувалась вулканом. На Землі цих зон чотири: тропічна зона (простір абсолютного нуля планети) та три зони енергетичних рівнів земної кори. Тому на нашій планеті сформувалися чотири раси. Не важко здогадатися, що темношкіра раса розпочала своє формування у тропічній зоні, вулканічними виверженнями із зони абсолютного нуля планети. Генетичне волокно темношкірої людини з'явилося на поверхні Землі відразу з виходу із ядра планети і не потрапляло під енергетичну дію трьох від'ємних енергетичних рівнів земної оболонки. Тому можна накреслити таку картину формування людських рас планети (рис. 5).

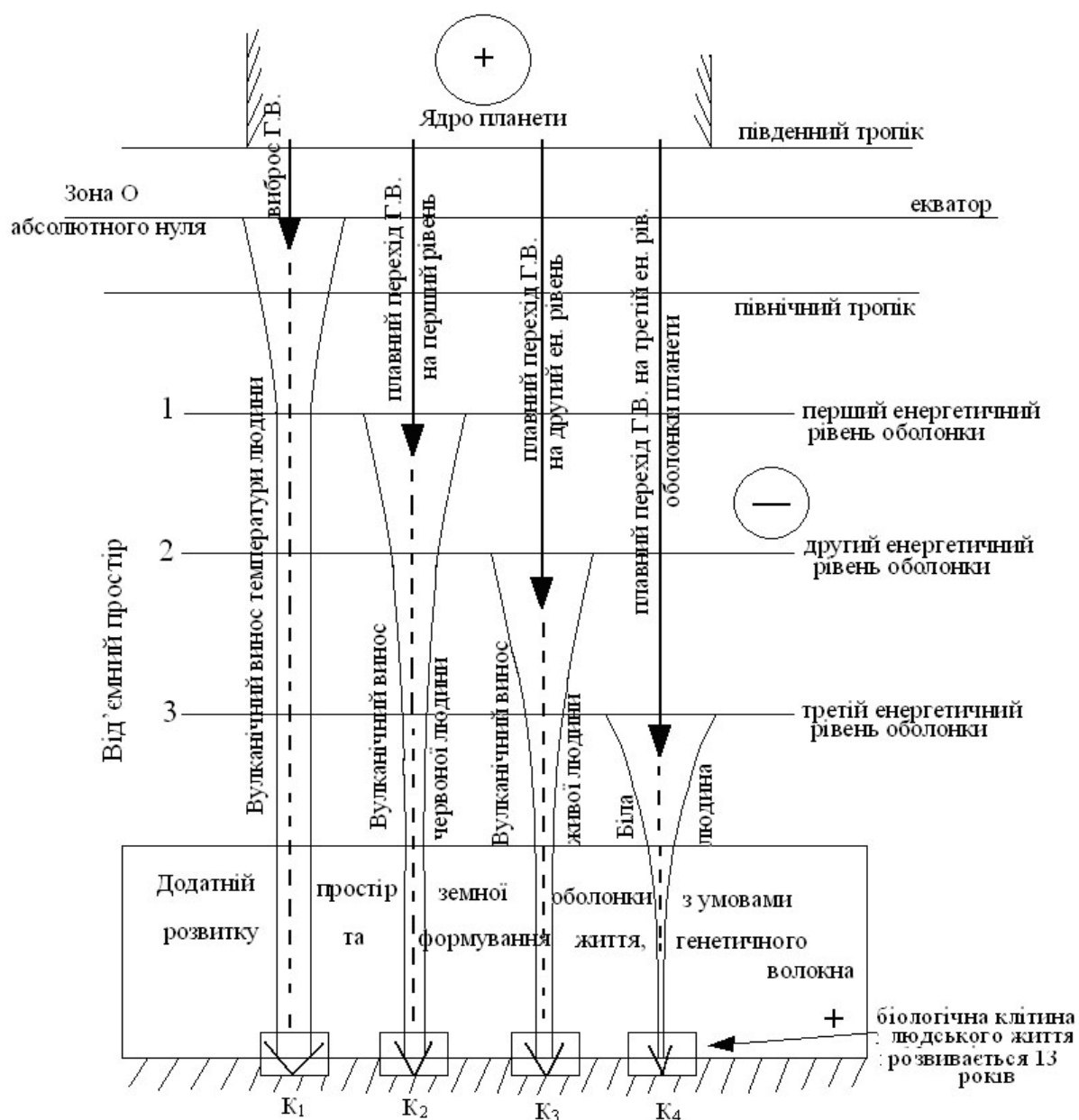

Рис. 5. Схема формування рас планети

Із рис. 5 не важко зрозуміти, як природа освітлює шкіру людини на від'ємних енергетичних рівнях земної кори. Освітлення шкіри перебуває в структурі генетичного волокна людини. У темношкірої, майже оголене ядро і не сформовані захисні холодні оболонки, які витягують сажу з ядра клітини. А ядро клітини – це тіло людини [19]. Захисна ж оболонка невидима і розташована навколо ядра, тобто – тіла. Це – аура. Отже, в генетичній будові тіла темношкірої людини міститься величезна кількість волокна вуглецю – сажі. Саме вона і робить шкіру темною. У білої людини містяться аж три захисні оболонки з холоду, які витягують генетичне волокно вуглецю. Його концентрація у ядрі, тілі людини, залишається незначною. Це освітлює її шкіру. За аналогією і проміжні раси. Не важко здогадатися, що Марс має чотири енергетичних рівнів захисної оболонки та заборонену зону, тому в разі виникнення умов життя на Марсі там буде п'ять рас. Захисні холодні оболонки тіла розташовують раси і по кліматичних зонах планети. Саме в цьому напрямі й потрібно розпочинати вивчення генетичного волокна людини.

Немаловажне також значення для життя тваринного світу мають зони появи кисню, води та граду. Так, енергетична будова всіх земних клітин копіює будову Земного простору. Коли клітина в стані речовини, то в неї сім енергетичних рівнів ядра (додатного простору) та три енергетичних рівні оболонки (від'ємного простору), а коли клітина переходить у стан антиречовини, то в неї три рівня ядра від'ємного простору і сім рівнів оболонки (додатного простору). Щоб перевести клітину зі стану речовини в стан антиречовини, її потрібно вивернути. Тобто, ядро зробити оболонкою, а оболонку сховати в ядро. Але це можливо лише зі зміною зовнішнього простору в якому перебуває клітина. Наша атмосферна оболонка складається з клітин, у яких сім рівнів ядра і три рівні оболонки [19, 21, 25]. Подібно до клітин, побудований і атмосферний простір (рис. 6).

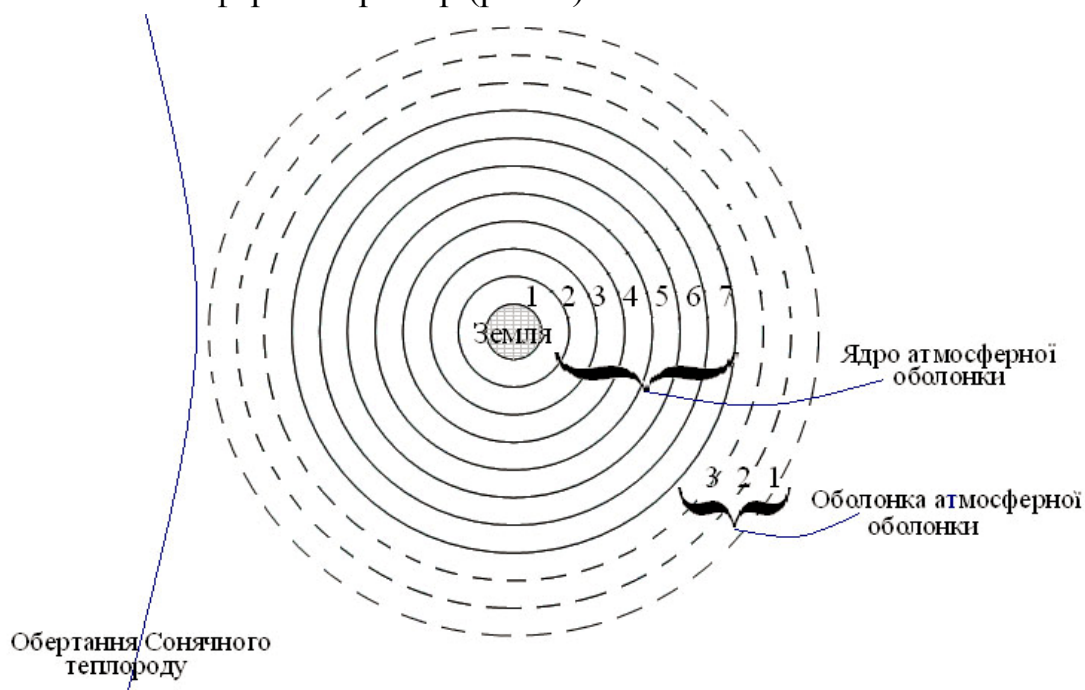

Рис. 6. Будова атмосферного простору Землі

З рис. 6 видно, що зовнішня оболонка нашої атмосферної оболонки має три захисних енергетичних рівня і є додатнім простором, таким же як і простір сонячного теплоруду. Тому сонячний теплоруд може змінюватися тільки в межах цих трьох рівнів. Далі йде заборонена зона і проникнути за межі теплоруду Сонця не вдається. Тому, розглядаючи фізичний стан води, ми зупиняємо свою увагу на трьох її станах: твердий, рідкий і газоподібний, надаючи пояснення різниці між ними. У молекули води твердого стану існує три заповнені захисні енергетичні рівні. Це ніби заборонені зони. А у молекули води в рідкому стані цих заборонених зон тільки дві. На основі таких міркувань можна побудувати таку діаграму (рис. 7).

З рис. 7 видно, що саме теплоруд, долаючи енергетичні рівні захисної оболонки атмосфери, може давати газ, воду та лід, який випадає у вигляді граду. Тому поява граду, льодових осадків залежить лише від того, скільки енергетичних рівнів захисної атмосферної оболонки розкрилося. І лише коли розкривається третій енергетичний рівень оболонки, який може захопити Сонячний теплоруд, виникає град.

Синтез - I		Синтез - II		Синтез - III	
Теплород	Водяна пара + кисень	Вода		Лід	
I Заборонена зона		II Заборонена зона		III Заборонена зона	

Рис. 7. Захисні енергетичні рівні молекули води

Тому він і випадає рідко і лише в локально обмежених зонах планети. А коли немає дощу тривалий час, то це свідчить про те, що закрыта і друга енергетична зона оболонки атмосфери. А коли закрыта і третя енергетична зона, то може настати кисневий голод. Його можна відчувати на вершинах гір планети, оскільки синтез кисню, може відбуватися лише на нижчих висотах. Потрібно зазначити, що Сонячна система виділяє воду та кисень для кожної планети окремо і ця кількість суворо лімітована, тому ми і не спостерігаємо дефіциту цих речовин. Але, коли відбувається не рівномірне використання води та кисню, в атмосфері планети, то мусить настати і процес нерівномірного постачання його на планету. І в зонах надмірного використання настане процес і надмірного надходження, а це призведе до виникнення надмірних зливових дощів та паводкових ситуацій. Поверхня планети, пристосована до рівномірного надходження водяних ресурсів із Сонячної системи, і в разі порушення рівноваги в природі, не здатна прийняти надмірну кількість опадів, які призводить до паводкових затоплень. Найгірша ситуація мусить виникати в гірській місцевості, оскільки гори займають величезний простір атмосферної оболонки витісняючи з неї повітряні маси. Тому навіть за рівномірного використання кисневих речовин з повітря у гірській місцевості настане кисневий голод набагато раніше, ніж у рівнинній зоні. А зональний провал у скелеті атмосфери відразу природа розпочне заповнювати надмірними опадами, а це призведе до повені. Ми, як представники тваринного світу, кисневого голоду не спостерігаємо лише з тієї причини, що циклони та антициклони, постійно переміщують повітряні маси, добиваючись однорідності атмосфери. Тому наш запас кисню природа подає в зони надмірного його використання, в зони дефіциту. Це явище тимчасове і має зворотний ефект. Коли виникають умови поповнення атмосфери киснем, то розігнаний кисень циклонами, починає повертатися в свої зони, створюючи літні вітри, а в зоні кисневого голоду настає інтенсивне його поповнення. Цей механізм має і негативні наслідки. Зони кисневого голоду перетворюються на зони з надмірними опадами, а рівнинні зони (придатні для землеробства) можуть перетворитися на засушливі зони, тому потрібно пам'ятати, що Сонячна система кожній планеті виділяє циклічно однакову кількість опадів. Повний цикл становить чотири роки. Ось чому, кожних чотири роки на Землю надходить однаковий об'єм води та кисню [22, 25]. Це закон природи.

Висновок. 1. Природа, все суще, весь світ у різноманітті його форм в основі має поділ всіх існуючих у ній тіл на тіла живі, живі біологічні організ-

ми та тіла, позбавлені життя, тіла мертвої або безживної природи. В основу макроеволюції вкладено лише виникнення живого організму тваринного світу з таких мертвих тіл природи, як каміння, скелі, вода, гази, Земля, які ніколи живими не були. Це є абіогенез, зародження поза живим або археогенез, первісне зародження.

2. Живі та неживі об'єкти природи у своїй будові є носіями генетичного волокна галактичного світу, наданого ним для тимчасового зберігання та користування у процесі зародження нового галактичного життя за принципом смертності від народження. Це означає, що не лише життя і живе має початок і кінець, але й мертві тіла природи зобов'язані зі своєї структури вивільнити генетичне волокно вищого світу шляхом руйнування, перетворившись у прах. Макросвіт (планети) завершить своє існування після того, як Сонце погасне, матеріалізувавшись у антиречовину, а в нашому розумінні чорну діру, яка потягне холод та поглине прах зі своїх планет.

3. Розглядаючи первісне зародження, тобто виникнення живих організмів різноманіття тваринного світу, потрібно говорити про зародження не з таких мертвих тіл природи, як каміння, скелі, вода, гази, земля, які ніколи живими не були, а лише з ядришка Землі, де міститься законсервоване природою у стані антиречовини, генетичне волокно (антиклітини) біологічного різноманіття галактичного світу, на матерії якого природа має механізм первісного зародження життя тваринного світу.

4. Земля як макроклітина, так само як і всі інші планети Сонячної системи, володіє механізмом створення додатного простору в своїй від'ємній оболонці, механізмом створення живої біологічної клітини і механізмом самочинного зародження у цій клітині життя тваринного світу, зокрема й людського життя.

5. Макроеволюція (історія) розвитку органічного світу Землі, як макроклітини, тісно пов'язана з іншими такими ж макроклітинами (планетами) Сонячної системи на яких історія живої антиречовини з часом виражається повільною зміною форм життя, форм живих організмів, які видозмінюються і вдосконалюється у головних енергетичних рівнях (планетах), але які генетично зв'язані між собою безперервно, від одного покоління до наступного без розриву за маршрутом: Плутон → Нептун → Уран → Сатурн → Юпітер → Марс → Земля → Венера → Меркурій → Сонце. Це рух антиречовини, яка є вічною, космічною і наділена властивістю видозмінюватися у процесі матеріалізації в речовину. Речовина, планетна і тлінна, тобто наше життя – це мить лише на планетах між своїм минулим і майбутнім.

6. Жива матерія (антиречовина), рухаючись планетами Сонячної системи, матеріалізується у речовину, тобто природа постійно стимулює зародження нового життя тваринного світу, зокрема й людини, які є мікросвітом в її макросвіті. Еволюція тваринного світу не Землі має фізіономічну видозміну і не призводить до нововидоутворення. Нові види тваринного світу, зокрема й людини як виникають, так і зникають спонтанно і залежать від наявності генетичного волокна певного виду в ядрі Землі та кількості ядерних клітин, викинутих нижчим енергетичним рівнем. Для Землі – Марсом.

7. Життя та живе є вічними основами космосу, якими є матерія й енергія, у нашому розумінні, темна матерія і темна енергія. Початок будь-якого життя і живого поступає на Землю із галактичної поверхні, де клітини тваринного світу, зокрема й людини є складовою частиною в будові м'язової тканини якогось гігантського біологічного галактичного життя, тому воно не є характерним лише для однієї Землі. Життя і живе є загальним проявом космосу. Будь-яке земне життя і все живе в макросвіті бере початок з ядра Землі, яке заповнене клітинами видового біорізноманіття генетичного волокна галактичної матерії, які перебувають у стані антиречовини і є законсервованими природою, але які мають сильне від'ємне енергетичне поле. Земля, як мікроклітина галактичного світу, має механізм оживлення віджитих клітин, мертвих клітин, механізм транспортування цих клітин (ядрових) на земну поверхню за допомогою землетрусів і вулканів та механізм зародження нового життя в зоні вулканічних викидів шляхом самочинного зародження, але в головних ядерних клітинах, які у готовому вигляді проникли на земну поверхню ззовні, з інших небесних світил. Для Землі – з Марсу, але які мають додатне енергетичне поле і здатні затягнути водневу і вуглецеву матерії, які є основою органічного життя, і на цій матерії створити вихрове поле і витягнути від'ємний потенціал генетичного волокна якогось біологічного виду тваринного світу з ядра Землі. Створити додатне сильне енергетичне поле в головній ядерній клітині, яке, змістивши енергетичні рівні спеки і холоду, здатне сфокусувати енергію і самочинно зародити в цій клітині ядро якогось виду, яке, розвинувшись за 12-13 років, у готовому вигляді сформує життя якогось виду тваринного світу, зокрема й людини, яке буде здатним до самостійного життя на земній поверхні. Так завершується абіогенез – зародження поза живим або археогенез – первісне зародження. Це – макроеволюція. Наступна ланка в еволюції (історії) розвитку органічного світу Землі – мікроеволюція – все живе з живого.

Література

1. **Дарвин Чарльз.** Происхождение видов путем естественного отбора, или сохранение благоприятных рас в борьбе за жизнь / Ч. Дарвин. – Санкт-Петербург : Изд-во "Наука", 1991. – 539 с.
2. **Дарвин Чарльз.** Происхождение человека и половой отбор; Выражение эмоций у человека и животного : сочинения / Ч. Дарвин / под ред. Е.Н. Павловского. – М. : Изд-во АН СССР. – 1953. – Т. 5. – 1040 с.
3. **Слюсарев А.О.** Біологія : підручник / А.О. Слюсарев, О.В. Самсонов, В.М. Мухін, Є.Є. Федосова, А.П. Щеулов, В.П. Сисмеев, Т.І. Самойленко / за ред. В.А. Мотузного. – К. : Вид-во "Вища шк." 1990. – 503 с.
4. **Шмальгаузен И.И.** Проблемы дарвинизма / И.И. Шмальгаузен. – М., 1946. – С. 400-415.
5. **Яблоков А.** Эволюционное учение / А. Яблоков, А. Юсуфов. – М. : Изд-во "Высш. шк.", 1989. – С. 289-299.
6. **Корнієнко Н.Є.** Проблеми еволюційного життя у світлі наукових фактів та логіки / Н.Є. Корнієнко. – Умань : УДПУ, 1999. – 85 с.
7. **Величко И.** Когда и как возникли растения / И. Величко. – К. : Вид-во "Наук. думка", 1989. – С. 77.
8. **Алексеев В.** Становление человечества / В. Алексеев. – М. : Изд-во полит. лит-ры, 1984. – С. 80.

9. Семенов Ю. На заре человеческой истории / Ю. Семенов. – М. : Изд-во "Мысль", 1989. – С. 69.
10. Жизнь животных. – М. : Изд-во "Просвещение". – 1983. – Т. 4. – С. 65.
11. Ліндблад Ян. Человек – ты, я и первозданный / Ян Ліндблад. – М. : Изд-во "Прогресс", 1961. – С. 67.
12. Шлапак В.П. Проблеми еволюції людини в контексті наукових фактів / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.2. – С. 302-309.
13. Библия / Юбилейное издание 1000-летие крещения Руси. – Стокгольм : Изд-во Б. Геце, 1988. – 889 и 288 с.
14. Украинский советский энциклопедический словарь. – В 3-х т. / Л.М. Редко, А.В. Кудрицкий (ответ. ред.) и др. – К. : Глав. ред. УСЭ, 1988. – 2258 с.
15. Калінін Ю.А. Релігієзнавство. : підручник / Ю.А. Калінін, Є.А. Харьковщенко. – К. : Вид-во "Наук. думка", 2002. – 352 с.
16. Вернадський В.І. Вибрані праці / В.І. Вернадський. – К. : Вид-во "Наук. думка", 2005. – 300 с.
17. Ситник К.М. Володимир Вернадський і академія / К.М. Ситник, В.В. Шмиговська. – К. : Вид-во "Наук. думка", 2006. – 310 с.
18. Шлапак В.П. Роль релігії в процесі дослідження тривалості життя людини? / В.П. Шлапак // Роль науки, релігії та суспільства у формуванні моральної особистості : матер. XXIII Міжнар. наук.-практ. конф. – Донецьк : ППШ "Наука і освіта". – 2008. – С. 317-320.
19. Шлапак В.П. Релігія. Чарльз Дарвін. Біблія: теорії еволюції (історія розвитку) органічного світу Землі: перемога чи поразка академічної науки? / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2008. – № 3. – С. 134-149.
20. Шлапак В.П. Алгоритм наука як вершина геніальності Великого і Святого пророка Мойсея / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2009. – № 1. – С. 123-133.
21. Шлапак В.П. Ковчег Ноя: Рух матерії у Сонячній системі та на ядерних рівнях Землі / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2009. – № 4. – С. 174-178.
22. Шлапак В.П. Денне та нічне світло в контексті науки і релігії / В.П. Шлапак // Наукові праці Лісівничої академії наук України: зб. наук. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2009. – Вип. 7. – С. 21-26.
23. Шлапак В.П. Дарвін. Вернадський: Точки зору різні, а істина одна / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2009. – Вип. 19.12. – С. 330-332.
24. Шлапак В.П. Чи визначиться людство із вченням і місцем Чарльза Дарвіна і коли? / В.П. Шлапак // Роль науки, релігії та суспільства у формуванні моральної особистості : матер. XXVI Міжнародної наук.-практ. конф. – Донецьк : ППШ "Наука і освіта". – 2009. – С. 431-434.
25. Шлапак В.П. Наука і релігія: фізика життя на Землі / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.1. – С. 315-325.
26. Шлапак В.П. Горіння як процес видалення генетичного коду (антиречовини) з органічного і неорганічного світу / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.?. – С. ???.
27. Шлапак В.П. Гігаеволюція як основа еволюції (історії) розвитку органічного світу на галактичному рівні / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2010. – № 2. – С. 123-127.
28. Шлапак В.П. Рух антиречовини як основа мегаеволюції (історії) розвитку органічного світу в Сонячній системі / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.4. – С. 294-311.
29. Тимирязев А.К. Чарльз Дарвин и его учение / А.К. Тимирязев // Сборник избранных произведений. – М. : Учпедгиз, 1940. – 432 с.
30. Северцов А.Н. Главные направления эволюционного процесса. Морфобиология. Теория эволюции / А.Н. Северцов. – М. : Изд-во Моск. ун-та, 1967. – 202 с.
31. Четвериков С.С. Проблемы общей биологии и генетики / С.С. Четвериков (Воспоминания, статьи, лекции) / отв. ред. З.С. Никоро. – Новосибирск : Изд-во "Наука". Сиб. отд., 1983. – 273 с.
32. Джилл Бейли. Доисторический мир / Джилл Бейли, Тони Седдон. – М. : Изд-во "Росмен", 1998. – 160 с.

33. Енкосс (Папюс) Жерар. Каббала, или Наука о божестве, Вселенной и Человеке: Новое современное издание, исправленное и дополненное под ред. Оларда Диксона : пер. с франц. А.В. Трояновского. – М. : РИПОЛ классик: ЛАДА, 2004. – 448 с.

34. Курляндський В.В. Тайны жрецов / В.В. Курляндский. – М. : Изд-во "Рипол классик", 2001. – 704 с.

35. Шлапак В.П. Релігія і наука стародавнього світу: тут мудрість, для тих, хто має розум / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.3. – С. 288-300.

***Шлапак В.П.* Макроэволюция как основа первобытного зарождения жизни и живого на ядерных уровнях земли**

Исследовано учение о происхождении всего живого на Земле с точки зрения макроэволюции, где отдельные фрагменты последней освещены пророком Моисеем, Пифагором, Аристотелем, Галилео Галилеем и В.И. Вернадским, но которая не нашла широкой поддержки из-за отсутствия доказательств, которые бы утвердили, что это так. Проведенные исследования дают возможность, с точки зрения аллегорической науки в Библии, автором которой является пророк Моисей и его последователи, в некоторой мере раскрыть суть жизни в макром мире (Земле) и её движение в состоянии антивещества (антиклетки), как космического явления, а не Земного. Макроэволюция – это механизм движения генетического волокна разнообразия животного мира в состоянии антивещества из ядра Земли в свою оболочку, то есть с положительного пространства ядра в отрицательное пространство её атмосферной оболочки и первичного зарождения жизни на видовом уровне, биоразнообразия животного мира, в том числе и человека на Земле.

***Shlapak V.P.* Macroevolution as basis of primordial nascency of life and living things on nuclear levels of the earth**

The doctrine of nascency of every living thing on the Earth is researched in the aspect of macroevolution. Its certain fragments were elucidated by the Prophet Moses, Pythagoras, Aristotle, Galileo Galilei and V.I. Vernadsky but did not meet with widespread support because of failure of its rightness evidences. The Prophet Moses and his followers are the authors of the allegorical science given in the Bible. The investigations carried out make possible to reveal biblically in full the essence of life in the macrocosm (the Earth) and its motion in state of antimatter (anticell) as a cosmic phenomenon and not terrestrial. The macroevolution is a mechanism of diversity development of the living substance genetic fiber in state of antimatter from the Earth core to its shell, that is from the positive core space to the negative space of the atmospheric envelope, to the primordial nascency of species life, biodiversity of the living substance, including human on the Earth.

УДК 314(477)

*Доц. Н.М. Заярна, канд. екон. наук;
студ. Ю.О. Дзядик – Львівська КА*

ТЕНДЕНЦІЇ ПРИРОДНОГО ВІДТВОРЕННЯ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ, ПРОБЛЕМИ І ШЛЯХИ ЇХНЬОГО ВИРІШЕННЯ

Нинішня соціально-економічна криза ускладнила демографічні процеси в Україні, призвела до проблем, які болісно позначаються на головному суб'єкті нинішніх перетворень – населенні. З огляду на це, розглянуто тенденції природного приросту населення, проблеми і шляхи їхнього вирішення.

Ключові слова: населення, народжуваність, смертність, відтворення, депопуляція, зайнятість, безробіття.

Вступ. Результати досліджень, здійснених у низці країн, свідчать, що внутрішня негативна соціально-демографічна ситуація, зокрема, той чи ін-